

Sygn. akt II K 261/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2014r.

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący - SSR Barbara Ottlik

Protokolant - A. W.

w obecności Prokuratora Agnieszki Niewiarowskiej

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2014r. sprawy z oskarżenia Prokuratury Rejonowej w Tarnowskich Górach

przeciwko **S. C. (1) (C.)**

synowi P. i I. z d. N., ur. (...) w T.

oskarżonemu o to, że

w kwietniu 2011r. w T., działając jako pełnomocnik firmy (...) z/s w T., przywłaszczył powierzone w oparciu o umowę leasingu z dnia 20 sierpnia 2008r. o nr (...) zawartą pomiędzy (...) S.A. z/s w G. a firmą (...) z/s w T. mienie w postaci samochodu osobowego marki P. (...) o nr rej. (...) wartości 61.145,00 zł oraz powierzone w oparciu o umowę leasingu z dnia 12 grudnia 2008r. o nr (...) zawartą pomiędzy (...) S.A. z/s w G. a firmą (...) z/s w T. mienie w postaci samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...) wartości 113.115,00 zł na szkodę (...) S.A. z/s w G.;

to jest o czyn z art. 284 § 2 kk

1. oskarżonego S. C. (1) uznaje za winnego tego, że w kwietniu 2011r. w T., działając jako pełnomocnik firmy (...) z/s w T., przywłaszczył powierzone w oparciu o umowę leasingu z dnia 20 sierpnia 2008r. o nr (...) zawartą pomiędzy (...) S.A. z/s w G. a firmą (...) z/s w T. mienie w postaci samochodu osobowego marki P. (...) o nr rej. (...) wartości 40.487,80 zł oraz powierzone w oparciu o umowę leasingu z dnia 12 grudnia 2008r. o nr (...) zawartą pomiędzy (...) S.A. z/s w G. a firmą (...) z/s w T. mienie w postaci samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...) wartości 66.991,87 zł na szkodę (...) S.A. z/s w G., tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 kk i za to na mocy art. 284 § 2 kk wymierza mu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

3. na mocy art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, na które składają się kwota 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty i 1.497,46 zł (tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt siedem złotych, 46/100) tytułem wydatków.

Sygn. akt II K 261/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. N. w dniu 1.02.2007r. rozpoczęła działalność gospodarczą pod nazwą Firma (...) z siedzibą w T. polegającą na świadczeniu usług transportowych.

W tym samym dniu, tj. 1.02. (...). udzieliła swojemu konkubentowi, oskarżonemu S. C. (1) na czas nieokreślony pełnomocnictwa upoważniającego go do występowania w jej imieniu, m. in. do wystawiania faktur; realizowania, przyznawania i podpisywania umów handlowych oraz transportowych, zatrudniania i zwalniania pracowników, zawierania umów najmu i w innych sprawach. W/w pełnomocnictwo upoważniało oskarżonego do faktycznego prowadzenia przedmiotowej działalności gospodarczej.

/Dowody:

- zaświadczenie o wpisie do Ewidencji Działalności Gospodarczej – k. 36,
- pełnomocnictwo stałe z dnia 1.02.2007r. – k. 47-48,
- zeznania świadka K. N. – k. 56, 217-218/

W dniu 20.08.2008r. K. N. występując w imieniu (...) zawarła umowę leasingu operacyjnego nr (...) z finansującym – (...) S.A. z siedzibą w G.. Na podstawie tej umowy finansujący nabył i przekazał firmie (...) do używania w okresie od 20.08.2008r. do 20.08.2012r. przedmiot leasingu – samochód P. (...), rok produkcji 2008r. o wartości 61.145 zł. K. N. w umowie zobowiązała się do uiszczania opłat leasingowych w wysokości i w terminach określonych w harmonogramie płatności, załączonym do umowy.

W § 4 umowy (k.19) określono, że miejscem przechowywania samochodu będzie ul. (...), T..

W § 1 pkt 2 ogólnych warunków umowy (k.21) określono, że przez cały czas trwania umowy przedmiot leasingu stanowi własność finansującego. W § 1 ust. 3 stwierdzono, że korzystający nie może bez zgody finansującego ustanawiać na przedmiocie leasingu jakichkolwiek praw na rzecz osób trzecich, przenieść swoich praw na osoby trzecie ani też w ramach jakiegokolwiek stosunku faktycznego lub prawnego wydawać przedmiotu leasingu osobie trzeciej. W § 8 ust. 2 (k.22) ogólnych warunków umowy postanowiono, że finansujący może wypowiedzieć umowę ze skutkiem natychmiastowym, jeżeli korzystający dopuści się zwłoki z zapłatą co najmniej 1 opłaty leasingowej lub innych należności przewidzianych w umowie i nie dokona ich zapłaty w dodatkowym wyznaczonym terminie; może także wypowiedzieć umowę w razie zmiany przez korzystającego miejsca używania przedmiotu leasingu lub oddaje go do używania osobie trzeciej bez zgody finansującego. W tych przypadkach rozwiązania umowy opłaty leasingowe uiszczone dotychczas przez korzystającego nie podlegają zwrotowi (§ 8 ust. 3). Natomiast z dniem wygaśnięcia umowy korzystający zobowiązany jest bezzwłocznie zwrócić na własny koszt i ryzyko przedmiot leasingu w miejscu wskazanym przez finansującego.

/Dowody:

- umowa leasingu – k. 18-25,
- faktura VAT – k. 41/

W dniu 12 grudnia 2008r. strony zawarły na analogicznych warunkach umowę leasingu operacyjnego nr (...) dotyczącą odpłatnego korzystania w okresie od 12.12.2008r. do 14.12.2012r. samochodu osobowego V. (...), rok produkcji 2008 o wartości początkowej 113.115 zł.

/Dowody:

- umowa leasingu – k. 26-33,
- faktura VAT – k. 40/

Realizacją przedmiotowych umów z ramienia (...) na podstawie udzielonego mu pełnomocnictwa stałego zajmował się oskarżony S. C. (1).

Początkowo płacił raty leasingowe, ale w lutym 2011r. przestał je płacić.

Oskarżony, wykonując faktyczny zarząd działalnością (...), wbrew postanowieniom umów leasingu, wynajął przedmiotowe pojazdy.

W dniu 3.01.2010r. zawarł z P. Ż. umowę najmu pojazdu P. (...) o nr rej. (...), a w dniu 8.03.2011r. wynajął mu samochód V. (...) o nr rej. (...).

Na mocy umowy najmu P. Ż. zobowiązał się płacić (...) czynsz miesięczny w kwocie 1.876,36 zł za wynajęcie P. (...) i do regulowania rat leasingowych, a wynajmujący - (...) reprezentowana przez oskarżonego zobowiązała się do przerejestrowania samochodu na rzecz P. Ż. w dniu wykupu pojazdu od leasingodawcy.

Co do wynajmu samochodu V. (...) jako wynajmujący na umowie figuruje oskarżony (k.210), który w jej § 1 oświadczył, że jest właścicielem pojazdu. P. Ż. zobowiązał się do zapłaty czynszu miesięcznego za wynajem pojazdu w kwocie 3.122,02 zł.

/Dowody:

- zeznania świadka K. N. – k. 56, 217-218,
- polecenia przelewów – k.66-78,
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego S. C. (1) – k. 104-105, 127, 242-244,
- zeznania świadka P. Ż. – k. 218-220,
- umowa najmu samochodu P. (...) z 3.01.2010r. – w kopercie na k. 195-197,
- umowa najmu samochodu V. (...) z 8.03.2011r. – 210-211/

Korzystający z pojazdów - (...) notorycznie dopuszczał się opóźnień w regulowaniu należności leasingowych. W związku z rosnącymi zaległościami finansujący – (...) S.A. wielokrotnie bezskutecznie kierowała do kontrahenta wezwania do zwrotu przedmiotu leasingu oraz do spłaty zadłużenia.

W związku z zaprzestaniem płacenia przez (...) rat leasingowych w oparciu o § 8 ust. 2 ogólnych warunków umowy leasingu (...) S.A. pismami z dnia 28 marca 2011r. (k.153-153) wypowiedziała firmie (...) w trybie natychmiastowym przedmiotowe umowy leasingu nr (...), wzywając korzystającego do natychmiastowego zwrotu przedmiotu leasingu oraz zapłaty zaległych opłat wraz z odsetkami karnymi. Wypowiedzenia umów oskarżony odebrał osobiście w dniu 31 marca 2011r. (k.155).

/Dowody:

- wezwania do zwrotu pojazdów (...) S.A. z potwierdzeniami odbioru – k. 157-192,
- wypowiedzenia umów leasingu wraz z potwierdzeniem ich odbioru – k 153-156/

Mimo wypowiedzenia umów, S. C. (1), działając w charakterze pełnomocnika leasingobiorcy, nie zwrócił przedmiotowych pojazdów. Finansujący podejmował liczne bezskuteczne próby ich odzyskania, przedstawiciele (...) S.A. dzwonili do oskarżonego, składali mu wizyty. Oskarżony jednak unikał kontaktu, zwodził osoby wykonujące czynności windykacyjne. W konsekwencji pokrzywdzona (...) S.A. dnia 29 września 2011r. zawiadomiła o przestępstwie przywłaszczenia samochodów marki V. (...) oraz P. (...).

/Dowody:

- zeznania świadka F. K. – k. 260-261,

- zeznania świadka A. K. – k. 260,
- zeznania świadka M. S. – k. 259-260,
- raport z interwencji A. K. – k. 49-50,
- raport z interwencji M. S. – 51-52/

W toku postępowania sądowego w niniejszej sprawie (...) S.A. odzyskała oba pojazdy – policja odebrała je od P. Ż..

/Dowody:

- pismo pokrzywdzonego – k.270,
- wyjaśnienia oskarżonego – k.296/

Wartości przedmiotowych samochodów P. (...) oraz V. (...) na dzień 15 kwietnia 2011r. wynosiły odpowiednio 40.487,80 zł oraz 66.991,87 zł.

/Dowód: opinia biegłego – k. 276-287/

Oskarżony S. C. (1) zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W toku śledztwa wyjaśnił, że posiadał udzielone mu przez K. N. pełnomocnictwo do działania w imieniu (...) z/s w T.. Przyznał, że firma ta posiadała w leasingu przedmiotowe pojazdy, które na podstawie zawartej umowy przekazał P. Ż.. Wskazał, że to P. Ż. miał spłacać raty leasingu, jednak, jak oskarżonemu wiadomo, należności nie regulował. Dodał, że P. Ż. po dwóch latach użytkowania chciał mu zwrócić przedmiotowe pojazdy, na co oskarżony się nie zgodził. Zaznaczył, że telefonicznie informował (...) S.A. o aktualnym miejscu przechowywania pojazdów.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 104-105/

Na rozprawie wyjaśnił, że firmę (...) prowadził wspólnie z konkubiną K. N.. W 2012r. zakończyli działalność w związku z generowanymi stratami. Dodał, że razem zdecydowali o zawarciu umów leasingu samochodów P. (...) i V., on nie mógł podpisać umów, dlatego podpisała je K. N..

Dodał, że przedmiotowe pojazdy przekazał P. Ż., a on miał je przejąć od firmy leasingowej w formie cesji, a do tego czasu miał płacić raty leasingowe. Wyjaśnił, że umówili się tak, że P. Ż. miał mu płacić raty leasingowe, a oskarżony miał je przekazywać do firmy leasingowej do czasu przepisania pojazdów na firmę (...). Oświadczył, że nie miał z tego żadnych korzyści, jedynie taką, że to nie on musiał ponosić koszty rat leasingowych. Dopóki P. Ż. wpłacał mu pieniądze, to on regulował należności leasingowe, a kiedy przestał płacić, to oskarżony też przestał płacić raty na rzecz leasingodawcy. Nadmienił, że miał świadomość, że fakt niepłacenia mu przez P. Ż. rat, nie zwalniał go od obowiązku ich uiszczania na rzecz firmy leasingowej. Stwierdził, że gdyby miał z czego płacić te raty, to nie przekazywałby pojazdów P. Ż.. Zaznaczył, że kilka razy mówił P. Ż., żeby zwrócił przedmiotowe pojazdy, skoro nie płaci rat. Wskazał, że informował leasingodawcę o przekazaniu samochodów oraz o tym, gdzie się znajdują. Wyjaśnił też, że kiedy zawierano obie umowy leasingu, (...) była w dobrej kondycji finansowej, przez 2 lata raty leasingowe były płacone regularnie. Oprócz tych dwóch samochodów firma miała także inne pojazdy w leasingu, które zdała leasingodawcom przed terminem zakończenia umowy i została za to obciążona karami umownymi. Oskarżony wyjaśnił, że w przypadku tych dwóch samochodów chciał uniknąć kar; chciał, aby w drodze cesji leasingobiorcą został P. Ż..

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 242-244/

Oskarżony był wielokrotnie karany sądownie za przestępstwa.

Sąd zważył, co następuje:

Dowody przeprowadzone w niniejszym postępowaniu pozwalają na jednoznaczne stwierdzenie, że oskarżony S. C. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu.

„Przywłaszczeniem w rozumieniu Kodeksu karnego jest bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie rzeczą ruchomą znajdującą się w posiadaniu sprawcy przez włączenie jej do swego majątku i powiększenie w ten sposób swojego stanu posiadania lub stanu posiadania innej osoby albo wykonywanie w inny sposób w stosunku do rzeczy ruchomej uprawnień właścicielskich. W pewnych wypadkach przy przywłaszczeniu nie dochodzi do powiększenia stanu majątkowego sprawcy poprzez włączenie do niego przywłaszczonej rzeczy lub prawa majątkowego. W razie wypadku zniszczenia rzeczy lub darowania jej innej osobie konstytutywne dla przywłaszczenia znaczenie ma pierwsza czynność dokonana przez sprawcę, w której przejawia się jego stosunek do rzeczy lub prawa majątkowego, wyrażający się w postępowaniu z tą rzeczą lub prawem majątkowym jak właściciel. [...] Ze względu na fakt władania (posiadania) rzeczą lub prawem majątkowym przez przywłaszczającego przed dokonaniem przywłaszczenia, samo przywłaszczenie musi zostać przez niego w odpowiedni sposób zmanifestowane na zewnątrz. Owo uzewnętrznienie przywłaszczenia przyjmować musi postać zachowania, uniemożliwiającego osobie, której przysługuje odpowiednie prawo do rzeczy, swobodne nią rozporządzanie. Sprawca dla dokonania tego przestępstwa musi podjąć jedną chociażby czynność w stosunku do rzeczy ruchomej lub prawa majątkowego, która wskazuje, iż traktuje on rzecz lub prawo majątkowe tak jakby był właścicielem. [...] Przywłaszczenie wyrażać się może w rozmaitych formach, które dostatecznie wyraźnie symbolizują zerwanie przez sprawcę więzi łączącej cudzą rzecz z jej właścicielem i włączenie tej rzeczy do majątku sprawcy lub traktowania tej rzeczy w inny sposób jako swojej własności. Może się ono przejawiać np. w sprzedaży posiadanej rzeczy ruchomej, postawieniu na niej znaku własności itp.” (tak M. Dąbrowska-Kardas [w:] A. Zoll (red.), G. Bogdan, K. Buchała, Z. Ćwiakalski, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, M. Rodzyńkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz do art. 284. Tom III, Zakamycze, 1999).

Całokształt zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, łącznie z wyjaśnieniami oskarżonego, świadczy o popełnieniu przez niego, działającego w charakterze pełnomocnika prowadzącej firmę, przypisanego mu przestępstwa przywłaszczenia obu pojazdów, bowiem po skutecznym wypowiedzeniu umów leasingu, na mocy których użytkował samochody, nie zwrócił ich właścicielowi – leasingodawcy. Wcześniej, wbrew zapisom łączących go z pokrzywdzonym umów, wynajął samochody innej osobie – P. Ż., za co pobierał od niego opłaty, jednocześnie nie płacąc systematycznie rat leasingodawcy. Czyn jego nie polegał na włączeniu rzeczy do swojego majątku, ale na postępowaniu z nimi tak jak właściciel bez żadnego ku temu tytułu, na postępowaniu uniemożliwiającym właścicielowi swobodne dysponowanie rzeczami. Takie zachowanie, jak wynika to z cytowanego wyżej obszernego fragmentu komentarza do kodeksu karnego, również wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 kk.

Z zeznań K. N. (k.56), na której nazwisko zarejestrowana była działalność gospodarcza, wynika, że w ogóle nie zajmowała się ona prowadzeniem działalności gospodarczej – zleciła to S. C. (1), swojemu konkubentowi, z którym zamieszkiwała od 10 lat. K. N. jedynie podpisała obie umowy leasingu, ale wykonaniem umowy zajmował się oskarżony. Świadek nawet nie wiedziała, czy płacił raty leasingowe ani gdzie znajdują się pojazdy. Oskarżony mówił świadkowi, że pojazdy komuś przekazał, a potem mówił, że oddał je firmie leasingowej. Na rozprawie zeznała (k.217-218), że zgodziła się założyć firmę na swoje nazwisko, ponieważ oskarżony miał zaległości wobec ZUS-u i Urzędu Skarbowego w związku z prowadzeniem innej działalności gospodarczej. Zaznaczyła, że ona nie prowadziła przedmiotowej działalności, nie wykonywała żadnych konkretnych czynności, czasami jedynie podpisywała przedkładane jej przez S. C. (1) dokumenty. Przyznała, że za namową oskarżonego podpisała umowy leasingu samochodów P. (...) i V. (...). Zeznała także, że oskarżony nie informował jej, czy płaci raty leasingu, nie posiada wiedzy w zakresie uregulowania przedmiotowych należności. Zeznała, że od firmy leasingowej otrzymywała ponaglenia do zwrotu pojazdów, w końcu także wypowiedzenie umowy leasingu. Zaznaczyła że oskarżonego informowała o przedmiotowych pismach, ten jednak twierdził, iż sprawę załatwi. Sąd nie dopatrywał się jakichkolwiek

podstaw do kwestionowania zeznań świadka w zakresie istotnym dla meritum sprawy. Znajdują one potwierdzenie w całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie. P. Ż., któremu oskarżony przekazał samochody do używania, zeznał (k.219), że z K. N. w ogóle nie miał kontaktu, S. C. (1) pokazywał mu pełnomocnictwa do działania w jej imieniu.

Świadek P. Ż. na rozprawie w dniu 29 października 2013r., zeznał, że (k.218-220) oskarżony zaproponował mu wynajem samochodu P. (...). S. C. (1) powiedział mu, że właścicielem pojazdu była firma leasingowa, jednak twierdził przy tym, że posiada zgodę firmy leasingowej na wynajem. Podał, że na podstawie umowy z 3 stycznia 2010r. korzystał z samochodu P. (...), płacąc S. C. (1) czynsz w wysokości 1.876,36 zł.

P. Ż. zeznał także, że na propozycję oskarżonego w dniu 8 marca 2011r. wynajął od niego również samochód V. (...). Także co do tego samochodu świadek wiedział, że stanowi on własność firmy leasingowej, jednak oskarżony zapewniał, że posiada zgodę na jego wynajem. W przypadku obu umów, jak zeznał świadek, umówił się on z oskarżonym, że w momencie zapłacenia przez niego ostatniej raty leasingowej, pojazdy miały przejść na jego własność. P. Ż. zeznał, że spłacił wszystkie raty oskarżonemu – nie firmie leasingowej, a samochody znajdowały się w posiadaniu świadka. Świadek ten zeznał także, że chciał się skontaktować z firmą leasingującą oba samochody, ale nie chciano tam z nim rozmawiać, jako że nie był stroną umowy. Zeznania tego świadka uznano za szczere, wiarygodne. Przedstawił umowy, jakie zawarł z oskarżonym, ich treść potwierdza złożone przez niego zeznania.

Istnieje rozbieżność między zeznaniami w/w świadka a wyjaśnieniami oskarżonemu co do tego, czy P. Ż. zapłacił mu wszystkie raty.

Podnoszonym przez oskarżonego okolicznościom, że rat leasingowych nie opłacał w związku z zaprzestaniem uiszczania należności przez najemcę, przeczą nie tylko zeznania P. Ż., ale w szczególności przedłożone przez tego świadka faktury VAT (k. 198-209), z których wynika, że w okresie, w którym oskarżony zaprzestał płacenia należności na rzecz (...) S.A., nadal otrzymywał wpłaty od najemcy, (a nawet już po wypowiedzeniu umów – np. k.209). Notorycznie zalegano z płatnościami także za leasingowany samochód marki V. (...), który w najem oddano w marcu 2011r., a zatem dopiero w miesiącu, w którym wypowiedziano umowy leasingu.

Jednak w ocenie sądu kwestia ta pozostaje bez wpływu na odpowiedzialność oskarżonego za zarzucony mu czyn. Oskarżony, zgodnie z zapisami ogólnych warunków umowy, nie miał prawa wynajmować samochodów innym osobom, a w razie zaprzestania płacenia przez niego rat, zgodnie z § 8 ust. 2 ogólnych warunków umów (k.22) leasingodawca miał prawo wypowiedzieć mu umowę, a oskarżony powinien był zwrócić pojazdy (§ 8 ust. 8 ogólnych warunków umów). Tymczasem pokrzywdzona (...) S.A. umowy leasingu wypowiedziała pismami z dnia 28 marca 2011r. (k.153) odebranymi osobiście przez oskarżonego w dniu 31 marca 2011r. (k.155), a samochody odzyskała dopiero w 2014r., w toku niniejszego postępowania i to, jak wynika z wyjaśnień oskarżonego (k.296), po interwencji policji.

Nie zasługują na uwzględnienie pokrętne tłumaczenia oskarżonego (k.243-244), że nie mógł odebrać samochodów P. Ż., ponieważ, po wygaśnięciu umów leasingowych nie był już ich właścicielem i nie miał do tego podstawy prawnej. Oczywistym jest w ocenie sądu, że był wówczas zobowiązany do odebrania ich P. Ż. i zwrotu firmie (...), a podstawą prawną tego obowiązku był jasny, konkretny zapis ogólnych warunków umów, które zawarł z pokrzywdzonym. Bez znaczenia w niniejszej sprawie jest również podnoszona przez oskarżonego okoliczność, że w trakcie zawierania obu umów leasingowych firma (...) była w dobrej kondycji finansowej (k.243). Umowy te zawarte zostały na dłuższy okres czasu, a w sytuacji niemożności spłacania rat leasingowych w trakcie trwania umowy oskarżony miał obowiązek poddania się rygorom zawartych umów, tzn. po wypowiedzeniu umów powinien bezzwłocznie zwrócić pojazdy ich właścicielowi. Nie czyniąc tego, zmanifestował wolę postąpienia z pojazdami jak ich właściciel, uniemożliwiając faktycznemu właścicielowi dysponowanie nimi.

Za nieprawdziwe uznano te wyjaśnienia S. C. (1), gdzie twierdził, że informował przedstawicieli firmy leasingowej, gdzie znajduje się samochód, na co oni mieli twierdzić, że oczekują na jakieś kroki od osoby, której pojazdy zostały przekazane (k.242). Przeczą temu po pierwsze wyżej przytoczone zeznania P. Ż., z których wynika, że w (...) S.A.

nikt z nim nie chciał rozmawiać na temat pojazdów, twierdząc, że nie jest on stroną umowy, a po drugie zeznania przedstawicieli pokrzywdzonej spółki.

Z zeznań M. S., windykatorka należności z firmy (...), należącej do grupy kapitałowej, w skład której wchodzi pokrzywdzona spółka, (k.259-260) wynika, że już po wypowiedzeniu umów leasingu świadek ten rozmawiał telefonicznie z oskarżonym, ale S. C. (1) nie powiedział mu, gdzie znajdują się samochody. Świadek F. K. zeznał, że (k.260-261) monitorował terminowość płacenia rat leasingowych przez oskarżonego – prowadził z nim rozmowy telefoniczne i korespondencje listowną. Świadek przedstawił stosowaną przez leasingodawcę procedurę, zgodnie z którą umowę leasingu wypowiada się dopiero w ostateczności, gdy inne działania okażą się bezskuteczne. Zrelacjonował, że w lutym 2011r. bezskutecznie wezwano korzystającego do zapłaty zaległości zarówno w odniesieniu do pojazdów V. jak i P. (...), w marcu wezwano do zwrotu przedmiotu leasingu oraz do zapłaty, także bez efektów, a w rezultacie dnia 28 marca 2011r. obie umowy zostały wypowiedziane i odbiór pojazdów zlecono M. S. oraz firmie zewnętrznej (...), jednak nie udało się odzyskać pojazdów. A. K., windykatorka firmy (...) zeznał, że (k.260) windykował od firmy (...) raty leasingowe w okresie, kiedy umowa leasingowa jeszcze obowiązywała. K. N., z którą się skontaktował, odesłała go do oskarżonego. Świadek zeznał, że nie udało mu się doprowadzić do uiszczenia rat za użytkowanie samochodów, zaś potem, po wypowiedzeniu umów leasingu, nie udało mu się wyegzekwować zwrotu pojazdów.

Zeznania tych świadków sąd uznał za wiarygodne. Są spójne ze sobą, tworząc logiczną całość. Należy zważyć, iż świadkowie ci zeznawali o okolicznościach związanych z ich obowiązkami zawodowymi, nie są osobiście zaangażowani w sprawę. Zdaniem Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania prawdziwości zeznań świadków.

W ocenie sądu zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 284 § 2 kk. Jak wskazano na wstępie rozważań, nie będąc właścicielem pojazdów, na żądanie właściciela po wygaśnięciu umów leasingu nie zwrócił pojazdów, mimo że obowiązek taki wynikał z postanowień umowy zawartej z leasingodawcą – właścicielem pojazdów, tym samym S. C. (1) przywłaszczył powierzone pojazdy. „Powierzenie jest to przekazanie władztwa nad rzeczą z zastrzeżeniem obowiązku jej późniejszego zwrotu. Powierzenie może nastąpić z prawem do używania lub użytkowania rzeczy bądź bez tego prawa” [M. Mozgawa, Kodeks karny. Komentarz, wyd. V LEX 2013]. Bezsprzecznie charakter powierzenia miało oddanie przedmiotowych pojazdów w leasing. Wynika to także z treści art. 709⁽¹⁾ kc określającego istotę leasingu, zgodnie z którym poprzez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się oddać przedmiotową rzecz korzystającemu do używania albo użytkowania i pobierania pożytków przez czas oznaczony.

Wartość samochodów na kwiecień 2011r. na podstawie opinii biegłego rzeczoznawcy samochodowego (k.277) ustalono na kwotę 40.487,80 zł w przypadku P. (...) i 66.991,87 zł w przypadku pojazdu V. (...) – w tym zakresie zmieniono opis czynu przypisanego oskarżonemu.

Uznając S. C. (1) za winnego popełnienia przypisanego mu czynu, Sąd wymierzył mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym wykonanie kary warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat.

Sąd uznał, że wymierzona kara jest odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia, będzie stanowiła dostateczną dolegliwość dla sprawcy. W ocenie Sądu wysokość orzeczonej kary powinna spełnić swe cele zapobiegawcze względem sprawcy oraz będzie oddziaływać w ramach społecznej świadomości prawnej, przy tym jest wystarczająco wychowawcza i dotkliwa.

Uwzględniając właściwości i warunki osobiste oskarżonego, który aktualnie prowadzi unormowany, spokojny tryb życia, pracuje, alimentuje (choć nie systematycznie – wywiad kuratora – k.275) czwórkę dzieci, uznano, że istnieje w jego wypadku podstawa do zastosowania dobrodziejstwa z art. 69 § 1 kk. Powyższe okoliczności uzasadniają zdaniem Sądu przypuszczenie, iż mimo niewykonania kary, będzie on przestrzegać porządku prawnego, a orzeczona w zawieszeniu na okres trzech lat próby kara pozbawienia wolności spełni swe cele, a w szczególności zapobiegnie powrotowi do przestępstwa oskarżonego.

Rozstrzygając w przedmiocie kosztów postępowania, sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 180 zł i obciążył go wydatkami w kwocie 1.497,46 zł - jak w punkcie 3 sentencji wyroku.

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego.

8.12.2014r.